

Úvod

Jaro 969 V.D. - dva týdny po zemětřesení

Narkesh - nekropole Nadin-zakir - výzkumná laboratoř

Profesor Kaspar po několika hodinách konečně odložil nástroje a začal je jeden po druhém pečlivě čistit. Vzhledem k povaze většiny prováděných úkonů to byl spíše už jen zvyk, ale naprosto zásadově jej dodržoval. Dal do poličky poslední skalpel a se zaujetím se otočil, aby přikročil k mrtvole ležící na vyvýšené kamenné desce, osvětlené pochodněmi. Subjekt mu přinesli takřka nepoškozený...tedy za daných podmínek nechyběla žádná jeho podstatná či viditelná část. Tvorové z hlubin, jak je nazývali, mu připadali naprosto fascinující. Například exemplář před ním. Živý...nebo tedy teď už mrtvý...důkaz toho, že stvoření popisovaná v zaprášených sviticích jako troglodyti zdá se skutečně existovali. A pokud by už první zmínky o nich byli pravdivé, znamenalo by to...že mohou být druhem starým tisíc let, možná i více!

Byli dokonale uzpůsobeni pro život ve věčné temnotě. To zahrnovalo mimo jiné naprostou absenci zraku, včetně jeho orgánů, sluch byl podle všeho zakrnělý. Zřejmě se orientovali čichem. Místo krve jim tělem proudila kyselina...značně nestabilní kyselina, jak se při chemické reakci ukázalo.

Živočišný druh subjektu se celkově vymykal veškerým Kasparovým zkušenostem. Co všechno by se mohl dozvědět, odhalit, stvořit! A troglodyti přitom byli jenom jedněmi z mnoha, to nekromanté věděli už teď...nutno říci, zdaleka ne těmi největšími ani nejnebezpečnějšími. Jen mít dost času a materiálu...provést další pitvy, posléze zahájit animační pokusy, třeba i zajmout živý exemplář!

Nit Kasparových myšlenek přetřhlo diskrétní zakašlání holohlavého akolyty v černé kutně, který tiše sestoupil po schodech do laboratoře.

„Odpusťte, mistře, ale shromáždění vás očekává.“

„Ano ano, vždyť už jdu...“, zabručel profesor nespokojeně.

Jaro 969 V.D. - čtyři týdny po zemětřesení

Narkesh - jeskynní labyrint - tábor skry'shi

Obrovskou kavernu jen nepatrně osvětlovala jedovatě zelená záře vycházející z podivných kovových luceren, nesených několika skry'shi. Průzkumná skupina četla asi dvacet jedinců a jejich velitele, výrazného především bílou srstí, poznamenanou jen poněkud faktem, že o ni, zdálo se, příliš nepečoval. Jeho červená očka se zkoumavě rozhlížela, zatímco ostatní se přetahovali o poslední kusy masa ze zásob. Ano, tohle by mohlo být ono, pomyslel si. Jeho výprava sestoupila do nižších pater známého labyrintu, na samotné hranice území skry'shi. A co bylo za nimi... Lehce se otrásl. Byly věci, které ani mocní v klanech vědět netoužili. Měl z rozlehlé prostory nepříjemný pocit, jako by jej z temnot neustále sledovalo...cosi... Náhly závan ledového vzduchu jej vylekal a velitel sebou trhnul. Tak dost, úkol splnili, už aby byli z toho prokletého místa pryč.

Vysokým pištivým hlasem okřiknul ostatní a začal je popohánět. Možná to byla jen náhoda, že jeden ze skry'shi při vstávání neopatrně máchnul lampou a ta se vzápětí roztříštila o vysoký stalagmit vyčnívající ze země. Zvuk tříštěného skla zazněl v prostoru jako rezonující výstřel z pušky a na okamžik zavládla panika. Bílý krysák nešikovného válečníka chytil a vytáhnul podlouhlý nůž, ale ještě než stačil dát průchod svému vzteku, zaujal ho detail za hlavou jeho podřízeného. Po stalagmitu jakoby se rozbíhaly drobné prasklinky. Skutečně...jedna za druhou se jako pavučiny šířily dál a dál, kámen se začínal drobit. Velitel válečníka pustil a překvapeně o kus ustoupil, zatímco provinilec se za tichého kvičení odklidil rychle z dosahu. Ozývalo se praskání, zesílené ozvěnou, jako když se cosi klube z vejce...kamenného vejce. Skry'shi vytáhli zbraně.

Náhle praskot ustal a rozhostilo se ticho. Fousky na velitelově čumáku sebou párkrát škubly. Stalagmit s ohlušující ranou explodoval. Velitel zasažený tlakovou vlnou se v letu zastavil až o těla ostatních. Tam, kde býval stalagmit, zbylo z něj u země jen torzo. A na jeho místě se jako motýl z kukly vyklubal tvor... Vypadal jako humanoid zahalený v temně fialovém, potrhaném plášti...nebyl to však plášť, ale kožnatá křídla. Napůl se zdál hmotný, napůl přízrak z nejhorších nočních můr. Oči jako černá hlubina a ve tváři...nic... Ruce zakončené dlouhými spáry se s pomalu praskáním rozpráhly, jakoby chtěl skryšhi obejmout...

„Volný... Konečně jsssssem zasssse volný...”

Skryšhi se dali v hrůze na útěk. A tvor se jenom smál...dlouze, krutě...a hladově.

Jaro 969 V.D. - toutěž dobou

Sigil - Gryfí říše - kdesi v lesích

Stará Elle se pomalu ohnula, aby z lesní půdy opatrně vyjmula další houbu a se spokojeným úsměvem na vrásčité tváři ji uložila do košíku. Byl skoro plný. Pohled na slunce jí napověděl, že se pomalu připozdívá. Nejvyšší čas vyrazit nazpátek. Přece jen, už to nebylo co za mlada. Na druhou stranu, za mlada nechodila na houby, ale věnovala se docela jiným věcem. Tak už to bývá, předtím mládenci, teď houby.

Pomalu ale jistě se, vypomáhaje si sukovitou hůlkou, vydala k vesnici. Jarní slunce bylo letos silné, les znala, nebylo se tedy čeho obávat. Nad Gryfí říší se rozhostil blahodárný mír...konečně. Klid narušilo až nedávné zemětřesení. Ale chalupa postavené ještě starým Rodolfem, dej mu Elrath věčnou slávu, držela jak přibitá. To stará Greta vedle...ted' měla vypadaný nejen zuby, ale i vokna. Dobře jí tak, baba.

Zabraná do myšlenek se ubírala lesem a najednou už stála na lesní cestě. Vida, to uběhlo rychle, pomyslela si.

„Hej, dobrá paní!”

Elle se v první chvíli lekla, sluch už taky nebyl co dřív, ale zbojníky tu nikdo už hezkých pár let neviděl a taky ti neříkaj: „Hej, dobrá paní!”. Podle hlasu to musel být muž, nejspíš mladík...jo, to za mlada...ale kuš. Asi poutník, tady jich obvykle prošlo...

„Copak, panáčku, zabloudili jsme?”, zkusila Elle uhodnout, oč neznámému asi tak půjde.

„Vlastně...ano, kudypak na Talonguard, babičko?”

„Ale synáčku! To máš ještě pěkný lán cesty, jen co je pravda. To bys musel...”

Zbytek věty už nedořekla. Ve chvíli, kdy se totiž na neznámého otočila, rozlehl se místo toho lesem jekot, jako by ji na nože brali.

„Duuuuch!!!!”

„Ale já ne...”, babka nedbala pokusu o vysvětlení a omdlela.

Nastala chvíle, která by se za jiných okolností dala popsat jako skutečně trapné ticho. Na zemi rozplácá babka a nad ní postava v čistě bílém rouchu, nebo snad kutně, s kápí přetaženou přes hlavu, zpod níž vykukovaly konce dlouhých, blondatých vlasů. Kolem poutníka se třepotal vzduch a obklopovala jej jasná aureola světla, v níž jakoby se odrážely jen stěží viditelné obrysy bílých, opeřených křídel. Měl pocit, že asi mohl začít i líp...

Jaro 969 V.D. - šest týdnů po zemětřesení

Mandara - Stříbrná města - komnaty arcimága Zehira

Mladý muž ve zlatém oděvu střiženém podle poslední módy lehce potáhl z vodní dýmky, aby po chvíli vypustil z úst obláček voňavého dýmu. Ležící na vyvýšeném podiu uprostřed pestrobarevných polštářů a natahuje ruku do misky s datlemi, působil všelijak, jen ne jako onen pověstný arcimág ze Stříbrných měst. Přesto tomu bylo právě tak. A ač působil bezstarostně, právě také pozorně naslouchal několika mužům sedícím na koberci před

podiem. Na první pohled o několik generací starším, a ač důstojně oblečeným, v porovnání s ním vypadali skoro jako žebráci. Byli zástupci těch nejslavnějších škol a univerzit federace Stříbrných měst.

„Nuže, ctihodní magistři, k čemu jste dospěli?“

Mágové se chvíli neměli k odpovědi, jakoby doufali, že začne ten vedle. Nakonec si odkašlal stařec v rudém rouchu.

„Je třeba říci, že na zkoumání jevu bylo prozatím málo času a taktéž se podílíme na odstraňování následků, tedy naše závěry mohou být...nedokonalé v pravém smyslu dokonalosti samé...“

Zehir si povšimnul, že tito obvykle velice sebevědomí muži snad poprvé hledají cestičku, jak případně později z jimi pronesených výroků couvnout...neobvyklé.

„Pokračujte, magistře...“

„Usnuli jsme se, že zemětřesení v rozsahu jakého jsme byli svědky, nemohlo mít příčiny toliko fyzické a stejně tak nejsou toliko fyzické jeho následky. Ehm... Domníváme se, že...“ chvilková pomlka jakoby mu měla přivést na pomoc některého z kolegů, avšak ti buď nemohli, nebo stále nechtěli. „Tedy...domníváme se...na základě propočtů a získaných znalostí... Že jsme byli svědky konce věku draka.“

Kdyby v tu chvíli na shromážděné magistry spadnul meteor, asi by arcimága překvapilo méně, než to, co právě slyšel...a taky by to bylo méně závažné.

„Tím chcete říci...“

„Nechceme říci nic více, než jsem vyslovil...největší mezi mágy...avšak měli bychom se připravit...na cokoliv.“

Když po skončení rokování magistři opouštěli palác, u brány zastoupil jejich nedobrovolnému mluvčímu jeden z kolegů cestu a naklonil se k němu.

„Proč jsi mu to neřekl?“

„Já? Proč ne vy?! Proč ne ty?! Jsou to jen dohady, proč mám dávat svoji pověst v sázku takovými...“

„Ale víme to všichni!“

„A co jsem měl říct?! Že narušení rovnováhy mohlo...mohlo i dovolit některému z bohů vstoupit na zemi? Že...ne, nebudeme se o už tom bavit, rozumíš? Jsou to jenom dohady, znamená nejsou věda!“